THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department

VOL. XX No. 5
JANUARY, 1938

WHEN MOSES PRAYED FOR MESSIAH'S COMING

By Rev. Fred Haberer, a Gentile Christian Who Loves the Jews

On December 25, the same day that Christians everywhere are commemorating the birth of the Saviour, orthodox Jews will be listening to Moses' prayer for the coming of that same Saviour. In Synagogues all over the world the Sedra "Sh'moth" (portion of the law) will be read, and once again the familiar story of Moses' birth and call to deliver Israel will be heard by the worshippers. The call from God to Moses met with excuses; even today people make excuses. First he said that he was not deserving of the honor of going as God's representative. God said that He would be with Moses. Then Moses said that he did not know in whose name he should speak. Next he said that the Jews would not believe him. Then he pled his lack of eloquence. Finally when he could think of no more excuses, Moses said:—

> "O my Lord, send, I pray thee, by the hand of him whom thou wilt send." Exodous 4:13)

We read that then "the anger of the Lord was kindled against Moses" and only then was Moses willing to obey God and go to deliver Israel from Egyptian bondage. Moses was not anxious to return to the land from which he had fled forty years before (as a fugitive, because he had killed the Egyptian). He shrank from the responsibility accompanying the task and would gladly have passed on the job to another.

FOR WHOM DID MOSES PRAY?

Notice that Moses prayed for God to send deliverance for Israel by the hand of some other individual whom God had already determined to send. Who was this individual that God had already determined to send and about whom Moses evidently knew something? When would God send him and for what purpose? Evidently it was not God's will to send that person at that time to deliver Israel from Egypt, for He became angry with Moses when he requested that it be done.

About forty years later, as he prepared to take his farewell from his people; Moses prophesied that:—

> "The Lord thy God will raise up unto thee a Prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto me; unto him ye shall hearken." (Deuteronomy 18:15).

There can be no doubt concerning what was in Moses' mind when he prayed God to send the predetermined deliverer. Every descendant of Israel knew that the promised Messiah would come of his people, for the birth-right, passed down through Abraham, Isaac and Jacob, included not only a homeland and material blessings, but also a Kinsman-redeemer, the Messiah. Back in the garden of Eden, when the first parents of the human race had sinned, God had promised that "the seed of the woman" should destroy Satan. (Genesis 3:15). Even the Midrash (Gen. Rab. 23:7) says that when Seth was born, Eve spoke of "another seed" which is "King Messiah". So deeply was this truth imbedded in the consciousness of the Hebrews that even the Talmud says in Sanhedrin 99a, "All the prophets prophesied not, except of the days of the Messiah". The same statement occurs in two other places, showing that it is very important.

GREATER THAN MOSES

If Moses was asking for another deliverer he must have meant someone who would be greater than he was. He could not have meant any Jew of his own day, for he was far superior to them all. He could not have meant one of the later prophets, for he was the greatest of all the prophets of Israel. He did not mean any of the Judges or kings, because not one of them fulfilled the prophecies in the Old Testament concerning the "Prophet like unto Moses". Even the greatest king, Solomon, failed to meet the conditions promised to his father David. Solomon's throne was soon replaced by exile in Babylon, whereas the throne of the promised "Son of David" was prophesied in I Chronicles 17:14 as one that "shall be established for evermore." The only everlasting throne must be that of the "King Messiah." So we can safely say that in the prayer quoted above, Moses had in mind the Messiah whom God had promised to send some day as the deliverer of His people Israel, in order to set them free from the bondage of sin.

MOSES' PRAYER WAS ANSWERED.

While Jews listen to Moses' prayer and in turn offer their own prayers for the coming of the Messiah, Christians are rejoicing in the fact that God has answered Moses' prayer, Nineteen hundred years ago there appeared in the Land of Israel a Prophet like unto Moses. He performed miracles like Moses. He brought a New Torah, as Moses had brought his people the Torah on Mt. Sinai. The Midrash on Jeremiah 31:33 admits that "All the Torah which one is now learning is as nought in comparison with the Torah of the Messiah." The prophet Jeremiah promised that God would one day give "a New Testament" to Israel. Isaiah prophesied that "A law shall proceed from me" (Isaiah 51:4), which the Rabbinical commentator says means that, "God says, a new law shall go forth from me." Finally the Messiah was like unto Moses in that He was willing to die as a sacrifice for the sin of his people. When Israel worshipped the golden calf at the foot of Mt. Sinai, Moses prayed:—

> "Yet now, if thou wilt forgive their sin—and if not, blot me, I pray thee, out of thy book which thou hast written." (Exodous 32:32)

Although God did not accept Moses' life as a sacrifice for the sin of Israel, yet He did "lay upon the Messiah, the iniquity of us all." (Isaiah 53:6).

WHY WAS MESSIAH REJECTED?

We read that on one occasion the Jews took up stones to stone Moses. We read elsewhere that the true prophets of God were constantly persecuted and some were even killed. Is it surprising then, that they did not receive the Messiah when He came? In fact Isaiah even prophesied:

> "He is despised and rejected of men" (Isaiah 53:3).

Thus the Messiah became the sacrifice for the sin of His own people, the Jews. By his death on the cross, He made possible the deliverance of the souls of men from the bondage of sin and death a bondage much worse than that of Egypt.

WHY CONTINUE TO PRAY?

Why do the orthodox Jews still pray for the coming of the Messiah? Do people usually continue to ask for something which they have already received? Yet

Entered as second Class matter April 4, 1922 at the Post Office Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

we find frequent mention of the Messiah and His coming in the prayers of Jews even at the present time. Those same worshippers who listen to the reading of Moses' prayer in the Synagogue on Saturday will recite on the previous evening (Friday):

> "Shake thyself from the dust, rise, put on the garments of thy glory, O my people! Through the son of Jesse, the Bethlehemite, draw Thou nigh unto my soul, redeem it," etc. (Prayer for the Inauguration of the Sabbath).

For centuries, every Friday evening at dusk, Jews all over the world have repeated these words yet how many have stopped to reflect upon what they are saying? Who is this descendant of Jesse, this Bethlehemite, who is to redeem the soul? The Prophet Micah prophesied:

> "But thou, Bethlehem Ephratah, though thou be little among the thousands of Judah, yet out of thee shall he come forth unto me that is to be ruler in Israel; whose goings forth have been from of old, from everlasting." (Micah 5:2)

So well was this prophecy understood to refer to the Messiah, that when the wise men came from the East seeking for the Lord Jesus Christ, the Pharisees, summoned to Herod's court, quoted it as indicating where He could be found. The One born in Bethlehem, who died on Calvary's cross, is the "Bethlehemite" who is able to redeem the soul of anyone who will put his trust in Him.

On every holiday, Orthodox Jews pray, "Our God and God of our fathers. May our remembrance arise, come and be accepted before Thee, with the remembrance of our fathers, of Messiah the son of David Thy servant, etc."

If there is any "remembrance" it indicates that something has occurred at some time in the past about which it is possible to remember something. There can be no "remembrance" of a Messiah who has not already come.

No "Davnen" prayer is complete without the "Sh'monah Esrah" or "Eighteen Blessings". When the Orthodox Jew comes to this point in his ritual prayers, all conversation must cease and he must face toward the East as he recites the "Eighteen Blessings". One of them reads: "Blessed art thou, O Lord, who rebuildest Jerusalem. Speedily cause the offspring of David, Thy servant, to flourish, etc." Morning, afternoon, and evening, Jews fervently pray that the "Sprout of David may be caused to flourish." Who is this sprout of David?

Jeremiah the Prophet said:

> "Behold the days come, says Jehovah, that I shall raise up to David a righteous branch . . . . . . And this is the name which he shall call him, Jehovah our righteousness."

The Midrash on Lamentations 1:57 says:

> "What is the name of the King Messiah? Jehovah is his name, because it says, 'And this is the name which He shall call Him, Jehovah our righteousness'."

Here we see that even the Rabbis admit that Messiah is Divine, having the name "Jehovah". Yet they also admit that he must be human in order to be the "Sprout of David!" There is only one person in the whole history of the human race who can fulfill both these qualifications and that person is the Lord Jesus Christ.

Perhaps Israel is at last waking up to the fact that her nineteen century long "Goluth" is due to her "guilt toward" Jesus. Perhaps, even you who read this are convinced that Jesus is the Messiah for whom Moses prayed and who came in answer to that prayer over nineteen hundred years ago. You need not, "wait for him" any longer. You need only obey His command to accept Him as your Saviour and to confess Him as your Lord before the whole world and you, too, will receive deliverance and "redemption of your soul" through faith in Him.

WHY BLAME OTHERS?

By Dr. Henry Einspruch, in "A Jew Looks at Jesus."

Over more than 300 pages Rabbi Ernest R. Trattner of Mount Nebo Temple, New York, spreads his protest against the Gentile world for de-Judaizing Jesus. His book, **As a Jew Sees Jesus,** has this underlying note: The Gentile world has deliberately neutralized the Jewish background of the Nazarene.

There can be no question that a large portion of the world is guilty of the charge Rabbi Trattner prefers. Christendom has forgotten that Jesus, its Lord and Redeemer, was bred in the Law and in the prophets, and at every turn glorified the God of Israel.

But have we Jews no share in the de-Judaization of Jesus? It is all very well for the Trattners to put the blame on the world, but the historic truth is that we Jews were the first to wrest Jesus from His moorings. Long before the Gentile world made of Jesus anything but a Jew we considered Him a misleader, an outcast of Israel. We Jews did not so much as mention His name, even to do that was sin. Yet despite our negation of Him, Jesus has become the most luminous, the most heroic and loved figure of history. Greatly has the world sinned against Him and against us Jews who gave Him to the world, but the blame for this is as much ours as it is that of those whom we accuse. Ours is the blame for inventing the scurrilous libel, the "תולדות

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton Street

Brooklyn, N. Y.

BRANCHES:

UNITED STATES. New York: Headquarters Building, 27 Throop Ave., Brooklyn, Rev. Leopold Cohn. **Chicago, Ill.:** 316 Stanley Pl., Rev. Solomon Birnbaum. **Pittsburgh, Pa.:** 1603 Centre Ave., Rev. John Solomon, Missionary. **Philadelphia, Pa.:** 535 Spruce St., Mr. Harry Burgen, Missionary. **Buffalo, N. Y.:** 206 North Park Ave., Rev. A. B. Machlin. **Columbus, Ohio:** 712 So. Hague Avenue, Rev. Oscar Wago. **Los Angeles, Calif.:** 2005 Brooklyn Avenue, Rev. E. Zimmerman, **Seattle, Washington:** Mr. David A. Cant, c/o Y.M.C.A.

OVERSEAS. Sidney, Australia: 145 Commonwealth Street, Rev. G. E. Ardill. **Warsaw, Poland;** Targowa, 15, M. 4. Rev. Moses Gitlin, Missionary. **Jerusalem, Palestine:** Gospel Gate, Russian Compound, Rev. Frank L. Boothby, Missionary. **Paris, France;** 123 Avenue du Maine, Rev. Henri Vincent.

ישו" for handing over flesh of our flesh "into the hands of Gentiles" to be made a mockery (cf. Matthew 20:19; Acts 4:27). And the blame of the Gentile world is that it has forgotten that to His last breath Jesus was a Jew and nothing else.

Gradually, thinking people, and more particularly thinking Jews, are coming to realize that to properly understand Jesus and His message He must be restored into the Jewish framework. Emil Ludwig, Joseph Klausner, and more recently Edmond Fleg, have assiduously applied themselves to the reconstruction of this Jewish framework of Jesus. Constantin Brunner, the foremost Jewish philosopher of today, also deserves to be heard in this connection. In the last chapter of his challenging work, **Der Judenhass und die Juden,** he exclaims:

"What is this? Is it only the Jew who is unable to see and hear all that others see and hear?. . .Is Christ to be of no importance to us Jews? Understand, then, what we shall do; we shall bring Him back to us . . . . . His profound and holy words, and all that is true and heart-appealing in the New Testament, must from now on be heard in our synagogues and taught to our children, in order that the wrong we had committed may be made good, the curse turned into a blessing, and that He at last may find us who has always been seeking after us."

„מיסיאָנער" אויף כמעט אַלע אייראָפּעאישע שפּראַכען הייסט אַ „שליח". יעדער מענש, וואָס ווערט געשיקט אויף וועלכער עס איז פאַראַנט־וואָרטליכער שליחות, קאָן אָנגערופען ווערען מי־סיאָנער. אַמאָל, איידער אונזער לאַנד איז פון אונז אַוועקגעריסען געוואָרען, האָבען מיר אידען געהאַט פיעל אַזעלכע שליחים, וואָס וואָלטען הייסען פשוט מיסיאָנערען. מיר האָבען געהאַט און האָבען נאָך היינט, דעם געמיינדע שליח (שליח ציבור), אַ גע־ריכטס שליח (שליח בית דין), וואָהלטעטיגקייטס שליח (שליח מצוה) און גאָטס שליח, (שליח דרחמנא).

און אָט וואָס דאָס וואָרט מיסיאָנער מיינט, אַ שליח פון גאָט ב"ה, וואָס געהט אין זעהר אַ וויכ־טיגער שליחות. גאָט פרעגט: „את מי אשלח ?" און דער מיסיאָנער ענטפערט: „הנני שלחני". (ישעיה ו) און אַזוי געפינען מיר איבעראַל גאָטס שליחים, מיסיאָנערען, וואָס פאַרקינדיגען צו אידען די ישועה, די נחמה און די גאולה אין ישוע המשיח, אַלץ ווייל, ערשטענס, האָט זיי גאָט ב"ה געשיקט, און צווייטענס, ליעבען זיי זייער פאָלק בלב ונפש און ווילען זיי אָנזאָגען די בשורה טובה אין ישוע המשיח. אָט אַזעלכע שלוחי דרחמנא, אַזעלכע מיסיאָנערען ווינשען כל ישראל „ע העפי ניו יערס" אין ישוע המשיח.

גרויסע אידען

מיר שטעלען דאָ דאָס בילד און די ביאָגראַפיע פון אונזער גרויסען איד אברהם משה סג"ל, וואַרשע, פּוילן.

אברהם משה איז געבוירען און אויפגעצויגען געוואָרען אין אַ קליין שטעטעלע טאָמאַשאָוו, ביי זעהר פרומע עלטערען, וועם אַלע האָבען געאַכטעט. אין יענער משפחה זיינען געוועזען אַ היבש ביסעל רבנים, לומדים און סתם פיהרער אין אידענטום. זייענדיג אַ בן יחיד ביי זיינע עלטערען, האָט מען איהם געהאַלטען ביי בעסטע מלמדים, ביז ער איז געפאָהרען אין די ישיבות צו העכערע למודים, וואו ער איז געזעסען יומם ולילה על התורה ועל העבודה.

מיר ווען אָבער איהם אַליין לאָזען דערצעה־לען זיין ווייטערען גאַנג:

אַזוי זיצענדיג טאָג־איין טאָג־אויס אויף דער האַרטער בית המדרש באַנק, איז מיר דאָס גמראַ־לעבען געוואָרען שטאַרק טרוקען און מעלאַנכאָ־ליש. מיין נשמה האָט אָנגעהויבען צו הונגערען און דורשטען נאָך עפּעס... אַליין נישט וויסענדיג נאָך וואָס. איך האָב לחלוטין גאָר נישט געהאַט, מיט וואָס מיין גייסטיגען דורשט צו שטילען.

איך האָב מיך אָנגעהויבען צו פאַראינטערע־סירען מיט נאַציאָנאַלע ענינים, ווי ציוניזם אד"ג, דאָס האָט מיך באַוואויגען צו פאָהרען אין דער גרעסערער שטאָט לאָדז, אָבער אויך דאָס האָט מיך נישט געקאָנט באַפרידיגען. איך האָב עס שטעהן געלאָזט. איך האָב מיך אָנגעהויבען צו פאַראינטע־רעסירען מיט סאָציאַלע ענינים און בין שיעור גע־וואָרען אַ פיהרער און אַ וועגווייזער אויף יענעם געביעט, איך האָב מיך אָבער אָנגעשלאָגען אויף אַ היבש ביסעל קאָרופּציע און עגאָאיזם. דאָס האָט שטאַרק צובראָכען און פאַרקריפּעלט מיין גייסט. איך האָב אויך דאָס אויפגעגעבן און האָב ענד־ליך באַשלאָסען צוריקצופאָהרען צו מיינע עלטע־רען פאָרטצוזעצען דאָס פריהערדיגע פאַנאַטישע לעבען, אין וועלכען איך בין אויפגעצויגען געוואָ־רען.

גאָט ב"ה זאָגט אָבער: „כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי". (ישעיה נ"ה). גאָט האָט געזעהן מיין הערצענס פאַרלאַנג און ער האָט פאַר מיר פאַרבאַרייט אַ קוואַל פון מים חיים צו שעפּען ערקוויקונג און באַלעבונג. נאָכדעם ווי איך האָב שוין געהאַט אויפגעגעבן דאָס גרויס־שטאָטישע לעבען, האָט מיך השב"ה אויפסנייַ גע־פיהרט אין דער גרויסער שטאָט, וואו איך האָב דעם הייליגען משיח געפונען און אין איהם די פאָל־קאָמענע צופרידענהייט. איך בין אַוועק נאָך וואַר־שע.

דאָרט דורכגעהענדיג אַ געוויסע גאַס, האָב איך באַמערקט אַן אויפשריפט אויף אַ לעזע צימער, וואו עס האָט זיך געלעזן: „פנו אלי כל עמל ומסבל ואני אתן לכם מרגוע", ד"ה, קעהרט אייך אַלע צו מיר וואָס זיינען אויסגעמאַטערט און שווער באַלאָדענט, און איך וועל אייך געבן רוה.. (מתתיהו י"א, 28). דאָס איז ביי מיר געווען לחלוטין אַ נייע זאַך, וואָס איך האָב דוקא זעהר שטאַרק בעדאַרפט. איך בין באַלד דאָרט אַריינגעגאַנגען און אויסגעפונען אַז דאָס איז אַ מיסיאָנס־האָל, וואו מ'דרש'ענט ישוע המשיח.

דאָרט שטעהענדיג האָט מיין האַרץ שטאַרק אָנ־געהויבען אין מיר צו קלאַפּען פאַר מורא, אַז ווער עס איז פון מיין משפחה זאָל זיך ניט דערוויסען, וואו איך בין פאַרפאָהרען. איך האָב באַלד גע־וואָלט צוריק אַרויסלויפען, איך האָב אָבער נישט געקאָנט. אַ שטאַרקער כח האָט מיך צוריקגעהאַל־טען.

יענער מיסיאָנער האָט מיר אויסאייַנאַנדער גע־וויקעלט משיח'ישע נביאות פון הייליגען תנ"ך, מיר אָנווייזענדיג, אַז דאָס מיינט מען ישוע המשיח. איך האָב איהם אָנגעהויבען קשיות צו שטעלען, איינע נאָך די אַנדערע, נישט ווייל איך האָב גע־וואָלט וויסען, נייערט אַזוי פשוט איהם צו דער־קוטשען. ווי ער האָט געזעהן, אַז איך נעהם נישט אָן זיינע ענטפערס, האָט ער מיך געשיקט מיט אַלע מיינע קשיות צו אַן אַנדערען מיסיאָנער, מר. ניט־לין. און אָט דער מר. ניטלין, האָט זיך פיעל מיה גענומען און מיט מיר פיעל געדולד געהאַט און ער האָט אַלע מיינע פראַגען פאַרענטפערט על צד היותר טוב. ער האָט מיר אויך געגעבען עפּעס צו לייענען. דעם אַנדער טאָג האָב איך דאָרט אין אַ ווינקעלע פון סאַקסישען גאָרטען פלייסיג געלעזען דעם ברית חדשה, קיינער זאָל נישט באַמערקען וואָס איך לעז. איך האָב אויך אין וואַרשע אַ סך קרובים געהאַט.

דעם אמת זאָגענדיג, האָט לעזענדיג דאָס בי־כעלע צום ערשטען מאָל אַ קנאַפּען איינדרוק אויף מיר געמאַכט. עס האָט מיר אויסגעזעהן פרעמד, עפּעס ווי נישט מיך דערמיט געמיינט. מר. גיטלין האָט מיך אָבער געראַטהען דאָס ספר'ל נאָכאַמאָל צו לעזען. איך האָב געפאָלגט. איך האָב ערענסט מתפלל געווען און געלעזען אַ צווייטען מאָל און וואָס מעהר איך האָב עס געלעזען, מעהר צופריע־דענהייט האָב איך געפונען פאַר מיין נשמה. איך האָב ענדליך נאָך פיעל לעזען, געפונען מיין היי־ליגען גואל צדק ישוע המשיח און אין איהם אויך „שמחה, שלום, ישועה און נחמה".

„ויזרח לו השמש", די שמש צדקה האָט מיר אויפגעשיינט און איך האָב אויסגעשריגען ווי דער אַמאָליגער גרויסער איד פון בית צידה: „מצאנו אתו אשר כתב עליו משה בתורה והנביאים את ישוע... (יוחנן א, 15).

אַזוי באַלד מיין גרויסע משפחה האָט דערפון ערפאָהרען, האָט מען אָנגעהויבען מרעיש עולמות צו זיין, ממש קברים געריסען. זיי האָבען מיט גו־טען און מיט בייזען מיך געוואָלט פון ישוע המשיח אָוועקרייסען. ישוע המשיח האָט אָבער גע־זאָגט: „קיינער וועט זיי פון מיינע הענד קאָנען אַרויסרייסען". (יוחנן 10).

זייט יענער צייט האַלט איך אין מיסיאָנִי־רען צו אידען און ערצעהלען פון די חסדי הבורא יתברך בישוע המשיח. ביי איין נאָבעלער פאַמיליע איז אַ טאָכטער גלויביג געוואָרען און איז אויך געוואָרען מיין לעבענס באַגלייטערין און מיר טיי־לען געמיינשאַפטליך די ברכות אין הייליגען משיח אלהי יעקב.

די השגחה האָט מיך שפּעטער געפיהרט נאָך לאָנדאָן, ענגלאַנד, און נאָך שפּעטער, נאָך אַמערי־קאַ, אַלץ אין דער עבודת הקודש צו ברענגען דעם משיח ישראל לעם ישראל.

מי יתן והיה, אַז כל ישראל זאָלען קאָנען אין גוטען אידישקייט איינזעהן, אַז עס איז ניט געגע־בען געוואָרען קיין אַנדער נאָמען אין הימעל און אויף ערדען דורך וועמען מענשען זאָלען גערעטעט ווערען ווי נאָר אַליין ישוע המשיח.

ישוע הייסט „פלא". אידען, ער איז פשוט וואונדערבאַר!

אונזערע ברענטשעס:

ברוקלין, נ. י.: רעוו. לעאָפּאָלד קאָהן, 27 טרופּ עוועניו. פילאַדעלפיא, פּאַ.: מר. האַררי בוירגען, 535 ספּרופּ סטריט. פּיטסבורג, פּאַ.: רעוו. דזשאָן סאַלאָמאָן, 1608 סענטראַל עוועניו. שיקאַגאָ, אילינאָי, רעוו. סאַלאָמאָן בירנבאום, 316 סטענלי פּליים. לאָס אַנגעלעס, קאַליפ.: רעוו. ע. ציממערמאַן, 2005 ברוקלין עוועניו. קאָלומ־בוס אָהייאָ: רעוו. אָסקאַר וואַנאַ, 1039 איסט בראָאַד סטריט. סידני, אַסטראַליען: רעוו. ג. ע. אַרדיל, 145 קאָמאָנוועלטה סטריט. וואַרשע, פּוילען: רעוו. משה גיטלין, טאַרגאָוואַ 15, מ. 4. ירושלים, פּאַלעסטינאַ: רעוו. פרענק בוטהבי, גאָספּעל גיים, רוסישער קאָמפּאַונד. פּאַריז, פראַנקרייך: רעוו. העגרי וויגסענס, 123 דאַ־מעין עווע. באַפאַלאָ, נ. י.: רעוו. א. ב. מאַכלין, 206 נאָרטה פּאַרק עווע. סיאַטל, וואַשינגטאָן: מר. דוד א. קאַנט, יאָנג מענס קר. אַסאָסיאיישאַן. —

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רעה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח

VOL. XX No. 5 — Rev. LEOPOLD COHN, Editor — JANUARY, 1938

לשנה טובה — ע העפי ניו יער

ווינשען מיר פאר כל ישראל

אזיבשאן ווען דיעזער „רעה ישראל" וועט אין אייערע הענד קומען, וועט דאס נייע יאהר שוין זיין אין רעכטען גאנג, דאך איז א גוטער און הארציגער וואונש קיינמאל ניט צו שפעט. מיר ווינשען אייך — יא, מיר האבען א סך גוטע זאכען אייך צו ווינשען, נעמליך:

ערשטענס, ווינשען מיר אייך צום נייעם יאהר א „לידה חדשה", א נייע געבורט. עס מאכט נישט ווי יונג אדער אלט איר זייט, יעדער ברויך עס האבען, קיינער קען זאגען, אז דאס אלגעמיינע טעגליכע לעבען איז צופרידענשטעלענד. עס זיינען צו פיעל מכשולים פאראן, וואס ווארפען א סך ביטערקייט אריין אין מענשליכען לעבען. די זינד טהוט נאר אן גרויסע צרות. און וועלכער מענש זינדיגט דען נישט? און לויט אונזערע צרות קאנען מיר ליכט מעסטען אונזערע זינד. דערפאר ווינשען מיר אייך, ליעבער לעזער, א נייע געבורט אין משיח. אין יוחנן ג׳ לעזען מיר ווי נקדימון, איינער פון די סנהדרין, איז געקומען צו ישוע המשיח אויף א געשפרעך און זאגט איהם: רבי, מיר ווייסען, אז דו ביסט געקומען פון גאט אונז צו באלעהרען, ווייל קיינער קאן טהון די וואונדער וואס דו טוסט, סיידען גאט איז מיט איהם. האט איהם דער משיח געענטפערט: ווען א מענש ווערט נישט (אויפס ניי) געבוירען פון אויבען, פון וואסער (גאטס ווארט) און פון גייסט (רוח הקודש) קאן ער נישט אריינקומען אין מלכות השמים". און ווער וויל דאס נישט האבען א טייל אין מלכות השמים? מיר ווינשען כל ישראל א „לידה חדשה" אין ישוע המשיח, צו גלויבען אין איהם וואס איז געשטארבען פאר אונזערע זינד. (ישעיה נ״ג) ווייל מיט זינד קאן מען דארט לחלוטין נישט אריינקומען.

צווייטענס, ווינשען מיר אייך צום נייעם יאהר א „לב חדש", א ניי הערץ. עס מאכט נישט ווי גוט דער מענש שיינט צו זיין, וויפיעל צדקה ער גיט, וויפיעל תענתים ער פאסט, וויפיעל ער דאווענט נאס זאגט: „כי ייצר לב האדם רע מנעוריו". פאר מענשען קאנען מאסע איינענע גערעכטיגקייטען גילטען, אבער פאר דעם „בוחן לבות וכליות אלהים צדיק" קאן דאס נישט גילטען. ער ווייס אלע אונזערע כונות און מאטיוען, פאר איהם זיינען אלע מענשליכע גערעכטיגקייטען ווי א פארפוילט קלייד. (ישעיה ס״ד, 5) דערפאר בעט זיך גאט ביי אידען: „ועשו לכם לב חדש... ולמה תמתו בית ישראל" (יחזקאל י״ח) ווען א מענש ווערט אבער דורכ׳ן משיח א נייע בריאה און באקומט דאדורך א ניי הערץ, ווערט ער אויך במילא א צדיק אין גאטס אויגען, ווייל „בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים". (ישעיה נ״ג, 11) דערפאר ווינשען מיר אייך, ליעבע לעזער, א לב חדש דורך ישוע המשיח.

דריטענס, ווינשען מיר אייך צום נייעם יאהר א נייעם נאמען, (שם חדש). דאכט זיך, דער נאמען „ישראל" איז דאך זעהר שעהן און רייך ענטהאלטענד. ווען מיר ווילען אבער אויפריכטיג זיין צו גאט און צו זיך זעלבסט מוזען מיר צוגעבען, אז ישראל האט קיינמאל נישט אויסגעפילט גאטס שליחות, וואס גאט האט איהם אנפארטרויט, גאט זאגט: „עם זו, דאס פאלק ישראל, יצרתי לי, האב איך פאר מיר באשאפען, „תהלתי יספרו, אז זיי זאלען דערצעהלען מיין לויב — אזוי זאגט גאט. דאס טהוט אבער נישט דער איד. ווען איינער ווערט אבער ניי געבוירען אין משיח און באקומט א ניי הארץ, איז ער א „ישראל באמת אשר אין בו רמיה" (יוחנן א, 47) און איז בוכשטעבליך מקיים דעם „ספרו בגוים את כבודו בכל העמים נפלאותיו" (תהלים צ״ו). דערפאר ווינשען מיר אויך אייך א נייעם נאמען צום נייעם יאהר, אזוי ווי גאט האט עס פארשפראכען דורך ישעיה הנביא קאפ. ס״ב, 2: „וקרא לך שם חדש אשר פי ד׳ יקבנו".

פיערטענס, ווינשען מיר אייך צום נייעם יאהר א „שיר חדש", דאס איכה־ליעד זאל פארשווינדען לנצח נצחים און איהר זאלט זינגען א „הללויה"־ליעד אין ישוע המשיח מתוך ששון ושמחה. ישוע המשיח זאגט אין יוחנן ט״ו, 11, „ושמחתכם תמלא נפשכם", און ווען מ׳האט אין זיך די שמחה פון ישוע המשיח, אוי, ווי זיס און הארציג קאן מען דעמאלסט זינגען!

אט דאס ווינשען איך מיסיאנערען, וואס מאנכע אידען דענקען, אז זיי זיינען מי יודע וואס. אלץ, ווייל זיי קאנען נישט און פארשטעהען נישט דעם מיסיאנער.

אין ווילדען אפריקא, וואו די שווארצע האבען קיינמאל נישט געזעהן א ווייסען מענשען, ווערט א גרויס געטומעל, ווען א ווייסער קומט אין זייער סביבה. מאנכע האבען לחלוטין מורא צוצוקומען צו איהם, אבער די וואס האבען קיין מורא נישט, באטראכטען זיין יעדע באוועגונג מיט פארגלאצטע און מיסטעריעזע אויגען און זיי קאנען זיך לגמרי נישט אנזעטיגען און פעסטשטעלען, אז דאס איז ריכטיג א מענש.

אין אזא מין לאגע, גייסטיג און אינטעלעקטועל, געפינט זיך דער איד, ווען ער הערט עפעס ווענען א מיסיאנער. דער המון האט עפעס מורא פאר א מיסיאנער. זיי האבען פאלשע אויסטייטשונגען וועגען איהם, וואס האבען לחלוטין קיין גרונד נישט. אט הערט אדרבא, וואס אונזער גרויסער איד, רעוו. י׳ ראטענבערג, זאגט וועגען, וואס א מיסיאנער מיינט. ער זאגט: —

„דאס ווארט מיסיאנער איז איינע פון די בולט׳סטע ביישפיעלען, וואס מ׳קאן אמאל פון אן אומשולדיג ווארט מאכען. דאס דאזיגע ווארט ווערט פון מאנכע אידען חוצפה׳דיג פאראכטעט, פערשפאט און אפילו פארפלוכט. הגם דאס ווארט איז זעהר פאפולער, אז עס איז כמעט נישטא קיין איד, וואס זאל נישט וויסען עפעס צו זאגען וועגען מיסיאנערן, צו דערזעלבער צייט הערט מען אזעלכע באמערקונגען און סברות איבער זיי, אז מ׳ווייס נישט צי מ׳דארף וויינען פון גרויס מיטלייד אדער נאר לאכען פון גרויס פארדרוס.

די אידישע וועלט האט גענומען דאס איינפאכע אונשולדיגע ווארט „מיסיאנער" און עס ארומגערינגעלט מיט א פאלשער מיסטעריעזער פארשטעלונג, ווי למשל, צוכאפען אידישע נשמות און אפשמד׳ען וכדומה. זיי ווערען פארנעשטעלט אלס קאנספיראטארען, וואס רעדען, האנדלען לויט א בעשטימטער טאקטיק, וואס ווערט אויסגעארבייט העט העט אין די הויכע מקומות, אין דער פעבעלהאפטער „הויפט מיסיאן", ערגעץ־וואו בק״ק לאנדאן.

אבער ווי אמוזירענד דאס בילד זאל נישט זיין, וואס באדייטעט דאך דאס מיסטעריעזע ווארט „מיסיאנער?

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave. Brooklyn, N. Y.
Entered as second Class matter April 4, 1922 at the Post Office Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.